

על הספר: היא היתה סבתא שלי ואני נכד שלה : עמודים מן הזמן האבוד

מחברים: מחבר/ת: פרוסט, מרסל

סימן מדף: פרו

מספר מיון: ס

משפט אחריות: מרסל פרוסט ; ערכה ותרגמה מצרפתית: הלית ישורון

מדיה: ספרים

סוג: ספר

ז'אנר: פרגמנטים

עמודים: 183 עמודים

גובה: 21 ס"מ

מוציאים לאור: הקיבוץ המאוחד

שנת הוצאה: 2025

מס. המרכז לספריות וספרות: 25-1856

שפה: עברית

סדרה: הספריה החדשה

תאריך קטלוג: 18/11/2025

תקציר:

הספר הזה הוא בן לא חוקי למכלול הכרכים של בעקבות הזמן האבוד. הלית ישורון משכה בו מן המארג חוט אחד עומד-לעצמו: מופעיה של סבתו של המספר, מרסל פרוסט, המתחברים זה לזה, למן דפי הפתיחה, שבהם היא סובבת בגן בגשם השוטף, בְּזֶה לחוקי הבורגנות הנשמרת-לנפשה וקוצותיה נרטבות – דרך דפי מחלתה ומותה, המתורגמים כאן לעברית לראשונה – וכלה בשנים רבות לאחר מכן, שבהן הפשיל פרוסט שרוולים ונהיה סופר, והוא מתיישר שסבתו, שחייו המוחמצים היו בשבילה מקור לצער, לא תדע כי סוף-סוף ישב לעבוד והוא מסיים את ספרו המונומנטלי. סיפור מותה של הסבתא בעצם מתחיל להיטוות בסמוי מרגע הופעתה הראשונה, והיא הולכת ומתה בהדרגה לאורך שנים; זה אירוע מרכזי ב'זמן האבוד', שהמספר עד לו ומלווה אותו. הסבתא מזדהרת כדמות השלמה ביותר במכלול של פרוסט: "סבתי השלמה באדם", ש"היתה הכל בחיי", ולעומתה נראים האחרים "יצורים חסרי ממש" – כך מתאר המספר את סבתו. דמותה היא מן ההתגלמויות המופלאות ביותר של חסד בין סבתא לנכד שאנו מכירים בספרות המערב, והדפים שייחד לה פרוסט, שהם מן היפהפיים שלו, כתובים ברוך ומתוך קרבה נרגשת, ששום דמות אחרת לא זכתה להם ממנו. אבל הטקסט של פרוסט בספר זה אינו מעור אחד. לפעמים הוא כמו נסחף להעמיד בקדמת הבמה קטעים שנונים, שהם מן הפסגות הקומיות שלו, הפוגות שהסיפור הסנטימנטלי אורב מאחוריהן. הלית ישורון כותבת על התרגום: "חיפשתי לשון שתעביר את הנועם, את החיבה, את החרדה-להבהיל, שבהם נוקט הנכד בדבריו על אינסוף החום שמשפיעה עליו סבתו. פרוסט כותב אל-מול הטוהר של אדם; אולי זה המאפשר לו לכתוב מֵאֲפֶלֶת הנפש ולהישאר חי וצלול". -- מאתר ההוצאה